

An aerial photograph of a river meandering through a landscape of golden-brown fields and patches of green vegetation. The river flows from the top left towards the bottom right, with several large, rounded meanders. The overall scene is bathed in warm, golden light, suggesting late afternoon or early morning. The text 'ÚSMĚVY ŽIVOTA' is overlaid in the center in a white, rounded font.

ÚSMĚVY ŽIVOTA

Miloš Babiš

Úsměvy života

Miloš Babiš

Copyright© 2019 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING

Copyright© 2016 by Miloš Babiš

Copyright© 2015 Cover by Luboš Servus

Copyright© 2015 Illustrations by Lucie Le Roux

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-301-5 (EPUB)

ISBN: 978-80-7482-302-2 (MOBI)

ISBN: 978-80-7482-303-9 (PDF)

Obsah

Jak přežít prázdniny s Láďou

Západní sen

S premiérem Čalfou na houby

Za maturitu sumce

Zlatokopem navždy

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

*Zapomeňte na pověru, že život je řízen náhodami.
Vše v našem životě má jasný řád a smysl.
Poslouchejme naše srdce a budeme mít jistotu, že jdeme správnou cestou.*

Miloš Babiš

Vážení čtenáři,

dovolte mi prosím jen krátké vysvětlení mého počínání, možná až nezdravého sebevědomí, které stálo u zrodu tohoto souboru povídek „Úsměvy života“. Že nejsem literární tvůrce, poznáte záhy po přečtení několika úvodních řádků. To, co mi ale dalo odvahu napsat již v pořadí druhou knihu, je snaha vás trochu rozptýlit, přimět vás na chvíli se zastavit a na okamžik mít čas být sami sebou. Život je dost krátký na to, abychom ho brali příliš vážně, a zároveň nadmíru vzácný, abychom ho promarnili utopení v bezedném soudku našich starostí. Proto se snažím udržovat nadhled a lehkost myšlení v téměř každé situaci svého dobrodružného života. Jsem za to hrozně rád a musím poděkovat i mé rodině, že mě nechala růst bez ohýbání. Zároveň je to i onen skromný důvod, proč jsem vytvořil tuto spleť povídek. I přesto, že je každá z nich autentická, zachycující okamžiky z odlišného místa i času, obsahově nesouvisející, jedno mají v zásadě společné – pobavit vás, přinést vám dobrou náladu a možná vás přimět tak trochu i zavzpomínat. Přeji vám příjemné čtení a nezapomeňte na slova Jiřího Žáčka: „Smích léčí, ale jen ty, kteří se umí smát.“

Autor

Jak přežít prázdniny s Láďou

Naše škola v Říčanech, myslím tím naši základní školu druhého stupně, se vyznačovala zcela nadčasovými pedagogy. Proč nadčasovými? Rád přiblížím. V osmdesátých letech za autoritářského režimu KSČ vyzařovala z pedagogů – až na jednu osvícenou ruštinářku – opačná orientace k vládnoucímu režimu. Náš tělocvikář Láďa byl sport'ák každým coulem. Vyznačoval se jednak tím, že od prvního jarního slunka byl dohněda opálený, a dále tím, že miloval Ameriku a pivo. Tyto vlastnosti nám vždy začátkem prázdnin předváděl na čtrnáctidenním vodáckém táboře. Měli jsme totiž vodácký oddíl, který se jmenoval příslovečně Delfin, a kromě delfina měl ve znaku dvě překřížená pádla.

Pod naší základkou jsme si z bývalé střelnice lidových milicí udělali loděnici, kde jsme se scházeli skoro každý den. Bylo nám tam dobře, protože pokaždé, když jsme přišli, měli jsme tam někoho, s kým nám bylo fajn. Ale na pravidelné schůzky na opravy lodí a úklid loděnice chodilo pod vedením Ládi i zdravé jádro našich pedagogů.

Během školního roku nám toho naši učitelé moc neodpustili, ale jak přišly prázdniny, začalo to pravé eldorádo pro všechny. Zpravidla jsme jezdili na vodu až po patnáctém červenci. Dostatečná doba na to vydělat si na brigádě pár korun, abychom si prázdniny do sytosti užili. Tehdy se při brigádách moc nekoukalo, kolik je zájemci let, spíš se hledělo na jeho fyzickou kondici. Ti zdatnější z nás dostali brigádu v místním lihovaru, která skýtala jednu obrovskou výhodu. Za jednu směnu šlo totiž propašovat ven až dvě lahve kořalky. V létě se většinou vyráběl Key Rum, což byla specialita místního *lihasu*, jak jsme mu říkali. Také Pražská vodka. A nedílnou součástí výroby bylo také tyrkysově modré Curaçao a griotka, které jsme spíše z povinnosti brali pro naše děvčata, neboť Key Rum měl bezmála padesát pět procent. Slabší jedinci, děvčata a ti, kteří vypadali na méně roků, než jim skutečně bylo, chodili do Thomayerovy školky okopávat růže. V Thomayerce pracovali pouze za 12 Kčs na hodinu, kdežto my v *lihasu* jsme měli celých pětadvacet na hodinu a další nesporné výhody. Stačilo jen čtrnáct dní a náš vodácký oddíl se po všech stránkách plně konsolidoval.

Pedagogové nechali doma své protějšky, takže jistě zcela záhy pochopíte naši naprosto vyváženou partu. O prázdninách jsme mohli našim pedagogům tykat, ale po prvním září to bylo zase samé soudruhu učitelé a soudružko učitelko. Dříve byl školní řád i na výlety tohoto typu zcela nekompromisní.

Startovalo se v Říčanech na nádraží. Láďa nás všechny před nástupem do vlaku spočítal, zkontroloval, zda máme sbaleno, a tím jeho pedagogická role skončila. Vlastně ne, ještě jsme museli odpovědět na otázku:

„Jak se těšíte na vodu, holoubci?“

Naše odpovědi snad ani není třeba komentovat.

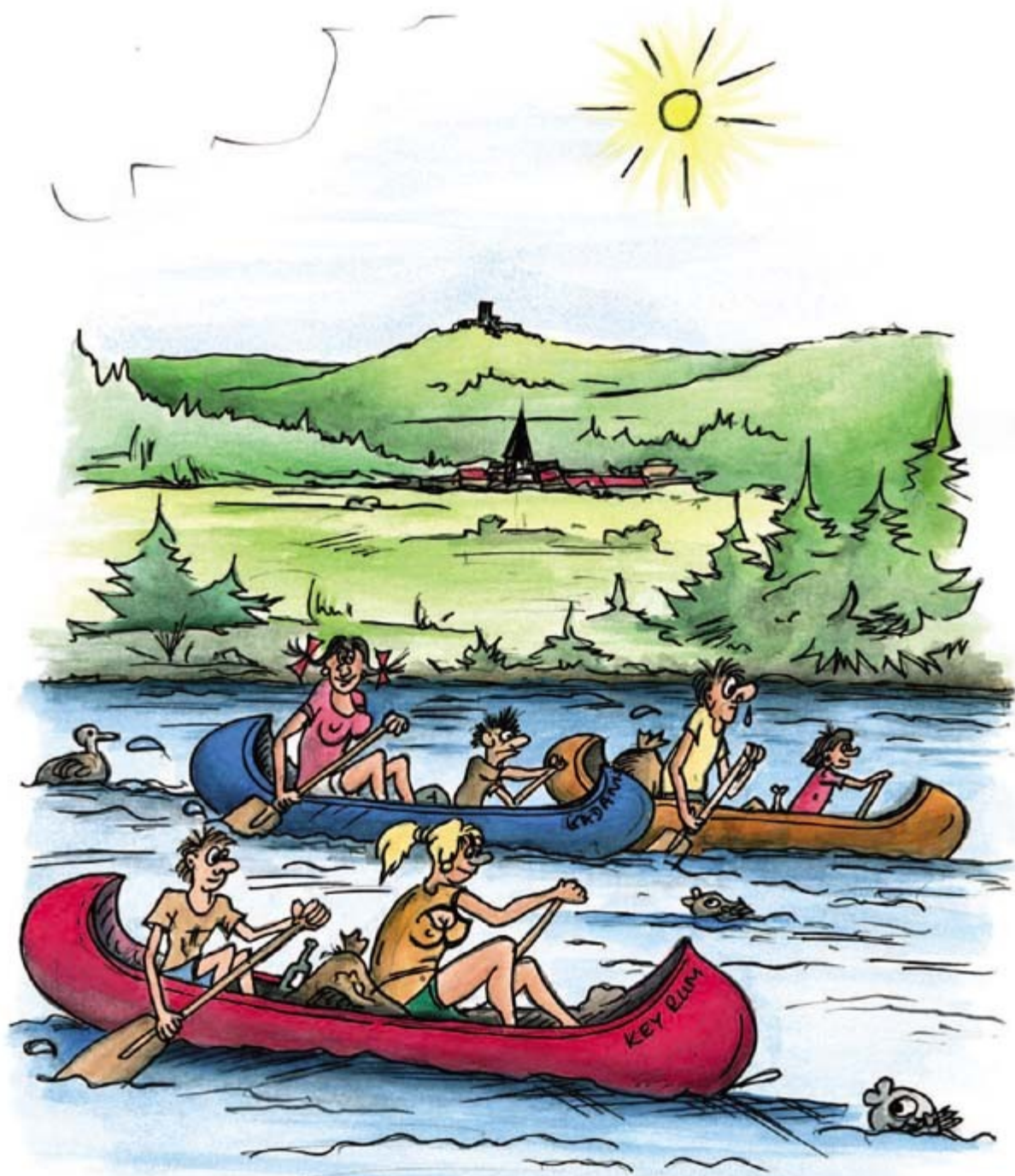
Do Veselí nad Lužnicí cesta netrvala dlouho. Ale jakmile jsme přestoupili na lokálku, která nás vezla do Suchdola nad Lužnicí, začalo to s námi cvičit. Pohled z okénka motoráku na jihočeské rybníky v nás vyvolával zdání, že jsme v jiném světě. A to se přeci muselo řádně oslavit. Z loďáku plného alkoholu z našeho *lihasu* se před nástupem do vlaku vyndala první lahvinka. Zpočátku jsme si opatrně dali pár loků.

„Nedáte si taky?“ nabídli jsme Hance a Láďovi.

„Jo, ale opatrně, do Suchdola je to ještě daleko.“

Větvičky nevysekaných pešunků nás bičovaly do obličeje a s pocitem naprosté pohody a radosti v srdíčku jsme vyhlíželi do krajiny. V té době opravdu jezdili na vodu kamarádi a lidé, co mají k přírodě blízko. Po příjezdu do Suchdola to bylo vždy stejné.

„Postavte si stany a dělejte si, co chcete. Ale ráno v deset se vyráží!“

To byl takřka zákon, který nesměl nikdo porušit. Jinak nebylo třeba dodržovat žádné hygienické předpisy, žádný jiný řád či jiné zvyklosti. Mohlo se úplně všechno. Ještě téhož večera nám Golem přivezl loď. Golem byl v normálním životě řidičem stavebního podniku a Lád'ův kamarád. Večer jsme rozdělali pořádný oheň a naše zásoby z *lihasu* začaly kolovat kolem ohníčku bez rozdílu žák či pedagog.

Ráno jsme vylézali ze stanů často s údivem, kde jsme to vlastně ulehli. Na obranu našich pedagogů mohu říct, že oni spali takřka vždy tam, kde se má. K snídani byl litr pytlíkového mléka vyrobeného v nedaleké Madetě na dvě osoby a čtyři rohlíky. (Tyto dávky se ale prudce snižovaly, když za Lád'ou začali přijíždět jeho kamarádi, a ubývaly i společné peníze.) Zbývalo ještě doladit stav lodí, a mohli jsme vyrazit na první štreku na rozvodí.

Nedůslednost při přípravě se může stát osudnou, jak jsem jednou málem pocítil na vlastní kůži. Zapomněli jsme totiž na dřevěné sedačky do naší pramičky, ve které se převážel proviant a věci na stanování. Ale jelikož náš kemp sousedil s Jihočeskými dřevařskými závody a blízko oddělujícího plotu stály krásně vyrovnané hráně fošinek, řešení se přímo nabízelo.

„Holoubku, jak se ti líbí ty fošinky?“ prohodil Lád'a.

„Hrozně moc,“ odpovím bez mrknutí oka.

Ani nevím, jak jsem se dostal přes plot tak rychle, a už podávám na druhou stranu jednu fošinku. Za socialismu se ale vše hlídalo velmi bděle. Vrr... vrr... hafhaf, slyším najednou z dálky a dva vlčáci se řítí hlídat fabriku. Skoro jsem nestačil přehodit druhou nohu přes plot, a už byli u plotu. Měl jsem opravdu namále.

Golem vytáhl ze svého náklad'áku Praga S5T pilu, takže během chvilky jsme vyrobili lavičky a zbývalo jen vyplout.

Rychle jsme posbírali odpadky, aby po nás v kempu nezbyla ani stopa, a vypluli určeným směrem. Kvečeru jsme bez problému dorazili na rozvodí a dali se do práce podle nepsaného pravidla. Malí kluci vytahali loď z vody na břeh a vynosili bagáž a malé holky vyhoubičkovaly loď do sucha. Velcí kluci došli do lesa pro dřevo a rozdělali oheň, velké holky připravovaly večeři a malí kluci jim otvírali konzervy. Naši pedagogové měli zase na práci konzumovat alkohol a starat se o to, aby si každý dělal, co chtěl.

Druhý den ráno přijížděli další kamarádi z Řičan a všichni společně pak vyrazili na Majdalénu do hospody. Až po zavíračce se z velké dálky nesl do kempu halas vracejícího se Ládi a jeho kamarádů. To byl pro nás signál, že Lád'a začne hrát na kytaru. To, že hrál na kytaru, nebylo ve vodáckých kempech nic tak zcela výjimečného, ale čím se odlišoval od ostatních, bylo, že hrál zcela bez obav za dob hluboké totality na kytaru písničky, které nás všechny oslovovaly až do hloubi duše. Například *Socha svobody marně nemá, Guadalcanal*, či *Masaryk nás svolává*. Jistě všichni uznáte, že takový repertoár se do nás, žáků základní školy za normalizace, vtiskl velmi hluboko.

Z rozvodí na Rožmberk, to byla naše další vodácká štreka. Jenže čím měl Lád'a víc kamarádů, tím víc zapomínal na nás žáky školou povinné. A paní učitelky bez manželů čím dál tím víc tíhly k Lád'ovým kamarádům.

„Holoubci, jeďte napřed a sejdem se na hrázi Rožmberka. Jako minulou štreku vám zase vezmeme všechny věci na pramičky,“ sdělil nám Lád'a ráno s kalným zrakem.

Tím se rozuměly stany, spacáky, jídlo a osobní věci.

V tričku a v plavkách jsme vyrazili za krásného letního dne starou řekou na Rožmberk. Ani na chvíli nás nenapadlo, jaká pohroma může nastat. Jak je patrné, náš vodácký výlet byl netradiční, a tak se i naše loď jmenovaly netradičně. Například Guadalcanal, Utah, Svor nebo Arizona. Posádky kánoí byly skoro neměnné. Velký kluk a malá holka. Velký kluk zcela ručil za malou holku, že se jí nic nestane. Velký kluk byl od osmé třídy, případně starší kamarád, který již ukončil základní školu. Malá holka od šesté třídy do deváté. Pak už nám holky vyrostly a ty, které už opustily naši základku, byly holky velké. Páry se tvořily i opačně, velké holky s malými kluky.

Z rozvodí do Rožmberku teče Lužnice přes Starou Hlínu. Tady byl ten kámen úrazu. Poblíž křižovatky na Hradec je hned u řeky stará hospoda a kvečeru začalo drobně mrholit, mrholení postupně přešlo v dešť. To nevadilo Lád'ovi ani jeho kamarádům. Asi hodně pár piv dalo Lád'ovi zapomenout, že na hrázi Rožmberku na něj čekají jeho holoubci. Za sílícího deště jsme, schováni pod vzrostlými duby na hrázi rybníka, toužebně očekávali příjezd pramice s našimi věcmi. Naštěstí si nás všimli rekreanti z nedalekého kempu a ptali se, zda nám není zima a na koho čekáme. Nikdo z nás neřekl, že Lád'a asi nepříjede a že je nám zima. Starostliví rekreanti si nás nakonec rozebrali do svých

stanů a postarali se o nás. Já se dostal ke starším manželům, do stanu s krásnou prostornou předsíní. Ochotní stařečkové mi půjčili silné tepláky s bundou, dodnes si vzpomínám na vytahaná kolena po majiteli. Všichni bez rozdílů jsme dostali najíst a u svých náhradních rodin jsme museli přečkat i noc.

Druhý den ráno slyšíme z velké dálky šustění vln o příď pramice a povely kormidelníka.

„Pivo, rum, pivo, rum.“

Na povel pivo se totiž vložilo pádlo do vody a na povel rum se zabralo. Jak jsme zaslechli pivo a rum, bylo to neklamně znamení, že se Lád'a s kamarády a našimi věcmi blíží.

„Holoubci, jste tu všichni?“ otázal se k úžasu rekreatantů, když se skleněným výrazem v oku přirazil ke břehu.

Téhož dne jsme se oprostili od našich zachránců a přesunuli se o pár set metrů pod hráz Rožmberku. Bylo to krásné místo, jak stvořené pro kempování, až na ceduli na přilehlé olši, která nás jasně informovala: ZÁKAZ KEMPOVÁNÍ.

„Holoubku, líbí se ti ten zákaz?“ zeptal se mě Lád'a lakonicky.

„Lád'o, vůbec ne,“ odpovídám střelhitě a vylezu na olši, abych cedulku neprodleně sundal.

A bylo vyřešeno.

Netrvalo dlouho a přijela hlídka VB.

„Víte, soudruhu, že kempujete na zákazu kempování,“ přísně se otázali.

„No, víte, my jsme ze základní školy Říčany a v kilometrů je napsáno, že je tady kempování povoleno, a žádná cedule zákazu kempování tady není,“ odpověděl Lád'a naoko provinile.

„Tak tu přespěte a ráno vyrazte,“ zareagoval příslušník.

Do Veselí to nebylo moc daleko a cesta po vodě krásně plynula. Jak krásně plynula cesta, tak bohužel i rychle plynuly naše společné peníze z fondu SRPŠ. Čím víc přibývalo Lád'ových kamarádů, tím víc se tenčily i přiděly potravin. Ke snídani pro dvě osoby už byl ne litr, ale půllitr pytlíkového mléka a místo čtyř rohlíků jen dva. Oběd se nevařil a večeře s železnou pravidelností sestávala z krevní tučnice. Totiž krevní tučnice se dala dělat na mnoho způsobů, třeba s kolínky nebo s rýží, ale vždy chutnala skvěle a navíc byla velmi levná.

Ve Veselí nad Lužnicí nastal v našem putování zásadní zlom – překulil se první týden plavby.

„Holoubci, nemáme skoro žádné peníze na jídlo, tak se živte, jak umíte,“ pronesl Lád'a po prvním ukončeném týdnu.

Kdo měl ještě nějaké úspory z ušetřených peněz, byl ve výhodě. Všichni ale měli štěstí, že zpáteční jízdenku domů měli již koupenou.

Ve Veselí nad Lužnicí na ostrůvku tvořeným soutokem řek Nežárky a Staré řeky jsme rozbili náš tábor v kempu. Krevní tučnice jsme občas střídali s lančmítem, mimochodem opečený na ohni chutná vždy skvěle, a po večeři chodili na průzkum.

Jeden večer jsme se vydali proti proudu Nežárky. A jak tak jdeme, spatříme najednou krásné, odlehle zahradnictví, plné karfiolů a kedluben. Naše chuť na něco zeleného, vyburcovaná na nejvyšší míru, spustila akci. Čekáme, až se úplně setmí, a jdeme na to. Pro jistotu bereme velký loďák, aby se tam toho vešlo co nejvíc. Převezeme plot v dokonalé souhře, někdo musí nadzvedávat ostatný drát, který zdobí plot místního zahradnictví. A pak fofrem pár karfiolů a hlavně kedlubny. Měli jsme tak velký hlad, že hned, jak jsme přelezli plot zpátky a dostali se do bezpečné vzdálenosti od místa činu, začali jsme hodovat. Stejně jako v pohádce O perníkové chaloupce házeli Jeníček a Mařenka hrách, aby našli cestu zpět, tak i my pohazovali slupky od kedluben a nať od karfiolu. Bohužel byli jsme v opačné situaci. Usnadnili jsme tím práci majitelům zahradnictví i příslušníkům VB, aby oni našli nás.

Ráno ještě polehávám ve stanu, když najednou slyším rozjitřenou debatu našich pedagogů s cizími hlasy.

„Všichni ven ze stanů!“ zcela vážným tónem pronesli Láďa s Hankou.

Před osmou vstávat? To nevěstilo nic dobrého. Pomalu rozepínám zip našeho stanu, ve stejném rytmu se postupně objevují hnědé polobotky, zelené ponožky, puky zelených kalhot... Raději bych sjel zipem zase prudce dolů, ale už to nešlo. Přede mnou se najednou v celé své majestátnosti vyjevil příslušník VB, až jsem zahlédl hvězdy na jeho výložkách.

„Můžeš mi něco říct o noční návštěvě zahradnictví,“ zeptal se komisně příslušník.

„Nevím, oč jde,“ soukám se ze stanu a na půl oka vidím vedle stanu zcela prázdný loďák s kedlubnami.

Jak jistě uznáte, už nešlo nic dělat. Naším učitelům bylo všechno jasné od první věty, nedali to ale na sobě před příslušníky znát. Láďa se svojí vysokou školou diplomacie lehce zmateně a s velkou dávkou pokory všechno zařídil, a tak jsme vyvázli s pokutou 5 Kčs na žáka. Do školy k řediteli se naštěstí nikdy nic nedoneslo.

Příslušníci VB nám popřáli krásné prázdniny a my vyrazili dál po proudu směr Soběslav. Cestou jsme dojedli poslední kedlubny a karfiol a bylo nám všem moc blaze. Léto bylo v plném proudu a něco k snědku se vždy našlo. Skoro v každé zahrádce začala dozrávat letní jablka, občas jsme nepohrdli ani rybami z rybářských vezírků.

„Má nás navštívit hygiena!“ vykřikl najednou Láďa v druhé polovině výpravy.

Ani nevím, jak se dostal k této nepovzbudivé informaci, ale jisté je, že tahle zpráva se stala černou mûrou nás všech. Museli jsme něco udělat, protože najít nás v této sestavě hygiena, jedeme všichni šupem domu.

„Vyhneme se všem kempům,“ přišel Láďa se spásným nápadem.

Proto jsme druhý týden kempovali v různých křovinách zarostlých rákosím. Jen se nepotkat s hygienou! Ale i tato místa musela mít vždy jednu podmínku: hospoda na dosah. Za nejlepší místo jsme považovali ostrůvek, to by totiž museli úředníci za námi doplavat, a tak jsme jeden takový na dva dny osídlili pod Planou nad Lužnicí. Každý večer zaplál oheň a Láďa hrál písničky. Na světě snad nebylo větší pohody. Pro nás to byla velká škola života: dokázali jsme se postarat o sebe i svou obživu.

Na vodu tehdy opravdu jezdili lidé s láskou k přírodě a vládlo mezi nimi kamarádství. Vraceli jsme se sice pohublí možná o několik kil, ale šťastní a už jsme se všichni těšili na příští prázdniny s Láďou!

Západní sen

Jak se lidé začali pomalu napřimovat a stávali se z nich myslící tvorové, ovládla je touha mít se lépe. Lovci mamutů začali toužit po větší díře, do které chytí více mamutů, po ostřejším a delším kopí. Jejich ženy zase toužily po větších jeskyních a velkém ohni. A tak i my, východní sousedé, jsme snili o bohatém Západu.

Hned po svatbě jsem se přestěhoval do Mnichovic, jen pár kilometrů od mých rodných Říčán. Velkou naší výhrou bylo, že jsme se mohli nastěhovat do domu rodičů mé ženy, který skýtal dostatek prostoru a pohodlí pro start do života. Záhy jsme začali byt přetvářet podle svých představ a osud nás svedl dohromady s lakýrníkem Karlem Nováčkem.

Znal jsem ho dost dlouho, protože jsme spolu hráli ragby za Říčany. Karel se vyznačoval absolutní precizností ve svém oboru, a proto jsme mu světili natření všech dveří a oken v našem rodičím se bytě. Při technologických přestávkách, než uschla barva, jsme se často utvrzovali v tom, že jediná cesta, jak z té neútěšné společenské šlamastyky ven, je emigrace. Ale kam? Amerika? Austrálie? Moc daleko na naše holubičí a měkké povahy. Tak co s tím uděláme? Jedině Německo nebo Rakousko! A tak jsem při jízdách vlakem do Prahy začal pomalu oprašovat svoji němčinu. Velkým učitelem mi byla knížka pro samouky *Nauč se za dva týdny německy*. Záhy jsem si ale vzpomněl na svého bývalého učitele přírodopisu pana Radu, ztělesněného aristokrata, který ovládal osm světových jazyků včetně čínštiny v písemném projevu. Byl příliš chytrý, aby se angažoval v totalitním režimu, a tak to dotáhl pouze na učitele základní školy v Říčanech. Hodina němčiny s ním rozhodně neprobíhala standardně. Většinu času jsme řešili přírodu, jen v posledních pár minutách mi pan učitel řekl, co se mám naučit na příští hodinu. Tehdy stála hodina u pana učitele Rady dvacet korun československých. Po těch pěti minutách týdně během dvou let mi přece jenom něco utkvělo v paměti, ale mylně jsem si představoval, že nastane prudký obrat při studiu na večerní škole v Říčanech.

Ukecal jsem svého kamaráda Jardu Blažka, který tam dělal školníka, že se naučíme německy. Na začátku výuky, míním tím první a druhou lekci, jsem se stal premiantem třídy. Střelhitě jsem odpovídal na otázky paní učitelky, jak se řekne pes nebo kočka. Stejně jako ve filmu *Marečku, podejete mi pero* jsme s Járrou seděli v první lavici hned pod katedrou. Při třetí a čtvrté lekci jsem pomalu začal propadat do průměru třídy. Se zvyšující se obtížností lekce, myslím tak sedmé, se to začalo prudce zhoršovat. Humor mě a Járu v žádném případě neopouštěl. Zato však strach paní učitelky, abychom jí s Járrou nerozhodili hodinu, rostl. Když zkoušela po lavicích, tak nás z taktických důvodů raději vynechávala. Příští hodinu jsem před celou třídou pilných žáků a paní učitelce pro radost zazpíval píseň *Nešťastný šafářův hoferain, nešťastný šafářův hoof, jestli je main liber upřimný kalibr...* Za potlesku celé třídy jsem ukončil touhu po výuce německého jazyka, ale vidina lepšího života nás s manželkou v žádném případě neopouštěla. Pár let před pádem režimu bylo možné si založit devizový účet v Živnobance, která jako jediná vedla devizové účty občanů ČSSR ve schématu následujícím: sežeň si devizy, jak umíš, založ si účet a my tě možná pustíme ven. Po letech rudého teroru to byla velká naděje a příležitost, jak se podívat ven, na vysněný Západ.

Začali jsme shánět marky, jak to šlo, cena pomalu ani nerozhodovala.

„Příští týden přijedou hráči z prvoligového ragbyového týmu z Frankfurtu,“ prohlásil jednoho dne trenér.

To byla pro mě velká výzva! Hned jsem si stanovil jasný cíl: co nejvíc.

Před zápasem to zrovna na velký „veksl“ nevypadalo. Odměřenost hráčů byla zřejmá a odpovídala pověsti Němců, umocňované jejich jednotným oblečením, krásnými Adidas soupravami a úžasnými kotníkovými kopačkami, ale naše bardějovky také nebyly k zahození. První poločas byl úplně vyrovnaný a takřka i druhý. A nebýt jednoho nešťastného průniku Němců skončil by zápas remízou. Jen těsně jsme prohráli 6:0. Vítězství hráčů Frankfurtu jistě přispělo k dobré náladě ve „třetím poločase“ a po pár sklenkách alkoholu byl nastaven kurz jedna ku jedné. Naši hosté si výlet do Čech hodně užívali. Jak by ne, když byli středem pozornosti všech děvčat a alkohol stál jen zlomek toho co v Německu. Právě na tomto večírku se zrodilo naše rodinné přátelství s Gerhardem. Mnoho let k nám pak jezdil na dovolenou, zasvěcovali jsme ho do všech krás nejen Prahy, ale i jižních Čech a do kouzla splouvání řeky Lužnice.

Jednou jsme v pozdním odpolední jeli do Prahy na představení Prodaná nevěsta do Národního divadla. Gerhardovo krásné nové auto VW Passat přitahovalo pozornost snad všech příslušníků VB. Gerhard byl právník a dodržoval vše s německou precizností, taktéž samozřejmě i povolenou rychlost na dálnici. Netrvalo dlouho a předjel nás žigulík šestnáctistovka. Jeho žlutobílá barva s nápisem VB na dveřích jasně napovídala, oč jde. Zastavil nás příslušník, zasalutoval a velmi komisičním hlasem ohlásil: „Dokument.“

Já s Ivou jsme seděli na zadních sedadlech plni obav, co bude. Gerhard vyndal vše, co je třeba na řádnou kontrolu v Německu, ale československý příslušník při prohlížení dokumentů neustále kroutil hlavou a dělal vše pro to, aby našel sebemenší záminku k nesrovnalostem. Nevycházelo mu to. Bohužel zatím nic! Neustále kroužil kolem auta, ale co můžete najít na novém voze. Ještě odměřenějším hlasem podal Gerhardovi dokumenty a pronesl památnou větu, kterou snad nezapomenu do konce života.

„Nemáte alespoň mýdlo pro mou manželku?“ pronesl blahosklonně.

Nejdřív jsem si myslel, že špatně slyším, ale příslušník větu zopakoval ještě jednou a znovu, a jeho hlas už zdaleka nebyl tak komisiční. Gerhard se mě přes rameno zeptal, oč jde.

„Všechno je v pohodě a policista nám přeje šťastnou cestu,“ zachraňuju situaci.

Gerhard se na příslušníka na oplátku přátelsky usmál.

„Máte krásnou uniformu a hezké identifikační číslo na uniformě, které se hezky pamatuje,“ vychutnáváme si s Ivou příslušníka. No, nechtěl bych být v jeho situaci.

Krásné představení v Národním divadle nám zlepšilo náladu a na odpolední nepříjemný zážitek jsme skoro zapomněli.

Krátce po Gerhardově návštěvě vzal náš dvorní lakýrník Karel nohy na ramena a utekl do Německa. Těsně před odjezdem nás přemlouval, abychom se k němu přidali.

„Pojďte a ničeho se nebojte, ve dvou se to lépe táhne,“ přesvědčoval nás.

V ten okamžik jsem si vzpomněl, ač velmi nerad, na vydařený ideologický komunistický seriál o emigrantech žijících v ubytovnách ve Vídni a o jejich osudech. Tento seriál, citová vazba k rodičům, ke kamarádům z ragby a k jižním Čechám mi jasně říkaly: NIKDY. Viděl jsem mnoho fotek krajanů, jak pózují u vypůjčených aut a baráků a pak je posílají do Čech. A co je ještě horší, jak tyhle fotky komentují slovy *Co vy tam v těch Čechách děláte?*

Každým rokem se železnou pravidelností jezdíme na Velikonoce na vodu. Je to pro nás nejen velký zážitek, ale i další možnost jak se sejit s kamarády. Večer sedíme u ohně a probíráme, co bylo nového, a najednou, nevím ani jak, přišla řeč na Karla. Asi proto, že jeden z kamarádů, Lip, byl jeho švagr.

„Mám devizák a jedu za Gerhardem do Německa,“ říká Lipovi.

„To je super. Nemůžeš Karlovi něco vzít? Každou chvilku si telefonujeme a říkal mi, že by potřeboval poslat pár věcí,“ požádal Lip.

Z těch pár věcí bylo najednou půl kufru naší škodovky 1000 MB, ale inu, když to Karel potřebuje, proč bych mu to nevzal.

Večer před cestou, když jsme právě balili, přijel Lip se svým žigulíkem a začal nosit hromadu věcí: ručníky, povlečení, svetry, velký česko-německý slovník a další nezbytné věci. Bohužel nově koupené, ještě v originálním obalu.

Plni očekávání brzo ráno vyrážíme s devizákem v kapse směr Šumava, hraniční přechod Strážný. Před závorou stojí celník, otevře nám mohutnou železnou závoru a pustí nás do mezipásma.

